

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด  
เมื่อวันที่ ๓๑ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

## วัดที่ระลึกถึงวันตายก็ไม่ลืม

ธาตุขันธ์มันเป็นอะไรไม่รู้ณะระยะนี้ มันเป็นอยู่เล็กๆ พุดไม่ถูก แต่ให้ทราบในร่างกาย ทั่วร่างกายเป็นอะไรพุดยากๆ เพราะฉะนั้นฉันจึงหันจึงฝัน มองเห็นอาหารนี้ยังไม่ได้อันฝันก่อนแล้ว มันมีอะไรของมันอยู่ในนั้น เวลามันทรุดอะไรๆ ก็เป็นผลลบบไปหมด กิริยาอาการที่แสดงออกมานี้ส่วนมากมีแต่ผลลบบๆ ผลลบบไม่ค่อยมี เวลาผลลบบเต็มที่เราก็ก่อนลืมนะ อายุ ๒๓ ปี กำลังวังชาเต็มที่ อาหารการกินมีเท่าไรกินได้หมด จนได้โมโหให้เจ้าของ ให้เท่าไรมันก็ไม่พอ มีแต่อยากๆ เอาข้าวเปล่าๆ มาให้กินหวานไปเลย โห มันพิลึกก็ก้อเหลือเกิน

ไม่ลืมนะมันแต่มันเต็มท้องเสียก่อนแล้วหยุดไปเฉยๆ เราไม่ลืมนะ อายุ ๒๓ ปี เรียกว่ากำลังเต็มที่ การอยู่การกินทุกอย่างเต็มที่ นอนเต็มที่ อายุ ๒๓ พอจากนั้นไปแล้วจับไม่ได้ชัดเจนเหมือนปีอายุ ๒๓ อายุ ๒๓ นี้กำลังเต็มที่ ๒๔-๒๕-๒๖ มันก็เรื่อยๆ แต่ ๒๓ รู้สึกว่าเด่นมากทีเดียว พอหยุดเรียนอายุ ๒๗ ละมั้ง ใช๋ ดูเหมือนอายุ ๒๗ พอ ๒๗ สอบเปรียญได้แล้ว สอบได้ออกเลย เพราะมีคำสัตย์คำจริงไว้เช่นนั้น บอกว่าเราตั้งสัจจะเอาไว้ว่า ถ้าเราเรียนจบได้เป็นเปรียญ ๓ ประโยค ก็พอยู่พอกินเรื่องแบบแปลนแผนผัง นักรธรรมจะได้ถึงนักรธรรมเท่าไรเราก็ก่อนไม่ว่า แต่เปรียญขอให้ได้ ๓ ประโยค พอ

พอดีเรียนไปนี้นักรธรรมก็สอบไปด้วยกัน ก็เลยได้ไปด้วยกัน เลยกลายเป็นนักรธรรมเอก และเปรียญ ๓ ประโยค พอ รู้สึกพอใจพอใจ พอ เป็นปากเป็นทางได้ดีในการจะออกปฏิบัติ อายุ ๒๗ ออกเลย ออกก็มาหาพ่อแม่ครูจารย์มันเรา คลังแห่งมรรคผลนิพพานก็อยู่กับท่าน มาถึง มันก็เหมือนว่าท่านเอาเรดาร์จับไว้ ความตั้งใจของเราอย่างแรงกล้าจะมาหาท่าน คือตั้งใจจริงๆ คราวนี้ออก อยากทราบเรื่องมรรคผลนิพพานว่ามีจริงหรือไม่ ดูซิ เรียนถึงเป็นมหา ก็เลสเต็มหัวใจมันก็ขวางจนได้ ยังสงสัยมรรคผลนิพพาน ขอให้ท่านผู้ใดผู้หนึ่งมาชี้แจงให้ทราบชัดเจนว่ามรรคผลนิพพานมีอยู่ เราจะมอบกายถวายตัวต่อท่านผู้นั้น แล้วจะเอาตายเข้าว่าเลย เพื่อมรรคผลนิพพานอย่างเดียว

เราไม่ลืมนะ จิตใจมันรุนแรงต่อมรรคผลนิพพาน แต่ว่ามรรคผลนิพพานมีหรือไม่มี มันยังไม่แนใจตอนนี้ พอเข้าถึงหลวงปู่มันแล้ว โอ๊ย เปิดเลย ท่านเอาเรดาร์จับไว้หมดกับความตั้งใจของเราเต็มเหนี่ยว ใส่เปรี้ยวๆ โอ๊ย ถึงใจนะ ถึงใจๆ มันเริ่มถึงใจตั้งแต่ไปพบที่แรก แทนที่จะเป็นผลลบบ ไม่เป็นนะ ไปมิดๆ ไปบ้านโคก ไปมิดๆ

เขาบอกทาง ทางก็พอเป็นทางไปเท่านั้นแหละ ท่านฟังมาอยู่บ้านโคก มาสร้างวัดใหม่ ทางจึงยังไม่มี ไปอยู่ก่อนเลย เขาไปบอกต้นทาง คนในบ้าน ไปกลางบ้านไปเจอเขา กลางคืน เขาก็นำไปบอกเส้นทาง ให้จับเส้นทางนี้ละ ถึงจะรกก็ตาม ถึง ถึงที่วัดซึ่งกำลัง สร้างเวลานี้ว่างั้น ไปเลย ก็ถึงละ ไปที่แรกก็ได้เลย แทนที่จะเป็นผลลบ เป็นผลบวก ทั้งหมด

ไปก็ไปเชื่อซำๆ ดูศาลาตุ๊กตุ๊ก ท่านเดินจงกรมท่านเดินอยู่ซำๆ มีดๆ ท่านว่า ใครมานี้ ก็บอกว่ากระผม ขึ้นทันทีเลย อันผมๆ นี่ตั้งแต่คนหัวล้านมันก็มี เสียงลั่นเลย นะ อันผมๆ นี่ตั้งแต่คนหัวล้านมันก็มีผมตรงที่มันไม่ล้าน แยังซิ หาที่แย่งไม่ได้ เราจับ ทุกก็ทุกก็เลย แหม ทำไมท่านพูดถูกต้องเอานักหนานะ พอว่ากระผมชื่อพระมหาบัว เอ้อ ก็ว่าอย่างนั้นซิ อันนี้ผมๆ ท่านแห่เอาอีก แม้แต่เด็กมันก็มีผม เอาอีกแหละ อู๊ย ทำไมถึงใจเอานักหนา ไปท่านก็เอาเลย เปรี๊ยะๆๆ ถึงใจ วันนั้นจุใจเลย

ไปมีดๆ เดินด้วยเท้าจากสกลนครวัดสุทธาวาสไป กลางวันมันร้อน แดดร้อน มาก พักไปตามทางบ้าง กว่าที่จะถึงนุ่นมันก็มีด ทางก็เพียง ๒๑ กิโลเมตรไม่ได้ไกลนัก แต่กลางวันมันร้อนมาก ต้องไปตอนบ่ายๆ ไปถึงนุ่นมันถึงมีด ไปก็วางปฐมฤกษ์จาก ธรรมะอันเด็ดแผดร้อนของท่าน ที่นี้มรรคผลนิพพานนี้เปิดโล่งเลย ทั้งๆ ที่หัวใจมีกิเลส แต่ความสงสัยมรรคผลนิพพานหายหมดเลย เอาละที่นี้ ตั้งแต่นั้นมาฟัดเลย ดูพรรษา ๘ ละมั้งไปถึงท่าน พรรษา ๗-๘ ไปจำพรรษาที่จักราช โคราช ออกพรรษาแล้วก็ไปหา ท่านเลย

ตั้งแต่นั้นมาจนกระทั่งท่านมรณภาพจากไป ตั้งท่านเป็นรากเป็นฐานเอาไว้ แม้ ไปเที่ยวในที่ต่างๆ ก็กลับมาๆ เรื่อย ท่านเทศน์เรื่องอรรถเรื่องธรรมเรื่องมรรคผล นิพพานหายสงสัยหมดเลย เหมือนกับว่าแบไว้ นี้นะเห็นไหมๆ ตาบอดหรือว่างั้นทำ มันก็จ้ำจี้ในใจซิ ความสงสัยหายหมดเลย ที่นี้เอาละที่นี้ชัดจริงๆ นี่ มันจริงจริงๆ นะ เรา จากนั้นก็เอาละไปประกอบความเพียร ตั้งแต่วันนั้นเที่ยว ไปคนเดียวเอาเป็นเอา ตายเข้าว่าตลอด ตกนรกทั้งเป็น อยู่เป็นเวลา ๙ ปีนะไม่ใช่เล่น ตั้งแต่พรรษา ๗ ถึง พรรษา ๑๖ ถึงได้ม้วนเสื่อกับกิเลสขาดสะบั้นกันลงได้ในคืนวันนั้น จนปานนี้โล่ง โลภธาตุนี้นี้ว่างไปหมด ว่าให้มันชัดเจน

มันขวางก็มีกิเลสเท่านั้นขวางให้โลกมืดมืดปิดตาไปหมด คือกิเลสปิดหัวใจ พอ กิเลสขาดสะบั้นไปจากใจนี้โลกนี้ว่างไปหมด พอหัวใจว่างเท่านั้นมันก็ว่างไปหมด หัวใจ ตีบตันมันก็มีดเหมือนตาบอด ตาบอดเท่านั้นมีอะไรก็ไม่เห็นละ ใจบอดเท่านั้นอะไรก็ไม่เห็น ออกไปจากนั้นก็ฟัดกันเลย พรรษา ๗ ถึงพรรษา ๑๖ จึงได้ม้วนเสื่อกิเลสลง

หลังวัดดอยธรรมเจดีย์เราก็ไม่ลืมนะ วัดดอยธรรมเจดีย์นี่จึงเป็นวัดสำคัญมากที่เราลืมไม่ได้ ลืมไม่ได้จริงๆ วัดดอยธรรมเจดีย์ เป็นวัดที่ได้ความอัศจรรย์ถึงสองครั้ง

ครั้งแรกก็ไปชมเซยเจ้าของ จิตมั่นว่างเวลานั้น ว่างหมดเลย มองไปไหนก็ว่างหมด เหยียบอยู่บนพื้นดินนี้ว่างไปหมดเลย นี่ก็อัศจรรย์ตัวเอง ว่าทำไมจิตของเราถึงอัศจรรย์เอานักหนา ว่างก็ว่างเอาเสียหมดโดยสิ้นเชิง แล้วธรรมะท่านกลัวจะหลงท่านก็พอความรำพึงอันนี้ขาดลงหยุดลง ก็เป็นคำพูดขึ้นมาเป็นคำๆ บอกรู้ ถ้ามีจุดมีต่อมแห่งผู้รู้อยู่ที่ไหนนั่นแลคือตัวภพ จุดก็คือจุดความรู้ คือจิตนั่นละ อะไรๆ ว่างหมด แต่ตัวจิตมันยังไม่ว่างความหมายว่างนั้น ถ้ามีจุดมีต่อมแห่งผู้รู้อยู่ที่ไหน ผู้รู้ก็คือใจ อยู่ที่ไหน ละ ก็อยู่ที่ใจดวงนั้น นั่นแลคือตัวภพ นั่นมันแก้ไม่ได้

ถ้าไปเล่าถวายพ่อแม่ครูจารย์ฟังนี้ท่านจะเปิดขึ้นเดี๋ยวนั้น ดีไม่ดีอาจจะบรรลुธรรมในขณะนั้นก็ได้ แต่นี่ท่านเสียไปแล้วละเราถึงงงแก้ไม่ตก จากวัดดอยธรรมเจดีย์ก็ไปนุ่งทางอำเภอบ้านฝื่อ ทำบ่อ ศรีเชียงใหม่ ไปคนเดียว เดือน ๕ เดือน ๖ ต่อกันก็กลับไปวัดดอย จึงไปเปิดโล่งกันที่นั่น ไปปลงที่นั่นละ จุดต่อมไปปลงกันที่วัดดอยธรรมเจดีย์ ที่นั่นมันถึงว่างหมด ว่างทั้งภายนอก ว่างทั้งภายใน แต่ก่อนมันว่างภายนอก ตัวนี้ยังไม่ว่าง จุดต่อมแห่งผู้รู้นั้นยังไม่ว่าง พอผู้รู้นี้ว่างแล้วก็ว่างไปหมดเลย ก็เป็นวัดดอยธรรมเจดีย์ที่ไปอยู่ที่นั่น

จึงไม่ลืม เรื่องวัดดอยธรรมเจดีย์ไม่ลืมละ จุดสุดท้ายไปที่วัดดอย ไปปลงกันลงที่นั่น ปลงลงหมดโดยสิ้นเชิงที่นั่น วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓ เวลา ๕ โมงพอดี ไม่ลืมเลยนะ เพราะกระเทือนมาก นั่นละปลงกันลงที่นั่นโดยสิ้นเชิง ไม่มีอะไรเหลือตั้งแต่บัดนั้นมา ที่นั่นมันถึงว่างที่นี้จิต ที่นี้ว่างหมดละ หมดเลย ภายในใจก็ว่างภายนอกก็ว่าง ภายในใจก็ปล่อยวางตัวเอง ช่างนอกก็ปล่อยวางหมด เรียกว่าปล่อยวางหมดโดยสิ้นเชิง อยู่วัดดอยธรรมเจดีย์ เราจึงไม่ลืมวัดดอยธรรมเจดีย์ เป็นวัดที่เราระลึกถึงวันตายก็ไม่ลืมละ ตั้งแต่บัดนั้นมาก็ไม่มีอะไรอีกละ

วัดดอยธรรมเจดีย์จึงเป็นวัดที่ระลึกถึงวันตายก็ไม่ลืม เป็นวัดสำคัญอยู่มากทีเดียว นี่ละที่ได้ธรรมมาสอนอยู่เวลานี้ สอนบรรดาลูกศิษย์ลูกหาทั้งหลายไม่ทราบว่ามันเป็นยังไงนะ หรือไปสอนอยู่ใต้ฝ่าเท้าของมัน มันเหยียบหัวไปทุกวันก็ไม่รู้นะ ธรรมนี้เอามาสอน ธรรมนี้ธรรมพื้นโลกเอามาสอน แต่มันอยู่ใต้ฝ่าเท้าของกิเลส กิเลสจะเหยียบฆ่าทำลาย สอนแทนที่จะได้เป็นของดิบของดี กลายเป็นพินเป็นไฟเผาไหม้ตัวเอง แล้วก็ไปเผาไหม้ครูบาอาจารย์ไปได้ เราไม่ได้เชื่อนะ คนมีกิเลสมาหากันนี้มันเรียนวิชาหมาดด้วยมากัดกัน ไปตามถนนหนทาง อยู่ที่วัดก็กัดกัน ออกไปก็กัดกัน ตามหลังเราไปก็กัดกันตามหลังเราไป

มันแก่งล้าอยู่นะกิเลส ตามหลังครูบาอาจารย์ไปก็กัดกันตามหลังไป แย้งๆ กัน  
เข้าใจไหม มันน่าทุเรศนะ เราไม่ได้อะไร ได้แต่ความทุเรศ สลดสังเวชเท่านั้น เพราะ  
สอนเต็มภูมิแล้ว แล้วมันยังเอาวิชาหมากัดกันมาอวดหน้าต่อหน้าต่อตาอีก โห้ มันแก่ง  
มากนะกิเลสนี่แก่งจริงๆ นะ มันเอาวิชาหมากัดกันมากัดกันต่อหน้าต่อตาครูบาอาจารย์  
จนได้ นี่ละกิเลสมันอายุใครเมื่อไร มันไม่อายุใครนะ มันถือว่าตัวดีตัวเด่นไปหมด กิเลส  
ตัวนี้ถ้ามันหนาแน่นเท่าไร ตัวนี้ดีกว่าเพื่อนกว่าฝูง ไปที่ไหนกระทบกระเทือนที่นั่น  
ไม่ได้มองดูใจเขาใจเรา มองดูแต่ใจตัวเองใหญ่กว่าโลกๆ แล้วไปที่ไหน  
กระทบกระเทือนที่นั่น จำให้ตึนะ

มาฟังธรรมให้เอาธรรมนี้เข้าไปสู่หัวใจไปดูหัวใจตัวมันแบ่งๆ นั่นนะ มันแบ่งอยู่ที่  
หัวใจที่มีกิเลส นั่นละ หัวใจที่สิ้นกิเลสแล้วไม่มีอะไรแบ่ง ว่าอะไร อย่างมากก็มีแต่ความ  
สลดสังเวชเท่านั้น ไม่มีอะไรต้อนรับ เพราะความเลวร้ายอย่างนั้นไม่มี ตัวมันมีมันก็  
แสดงออกเต็มเหนี่ยวของมัน ตัวที่ไม่มีก็มีแต่ความสลดสังเวชเท่านั้น ให้พากันไปคิดไป  
อ่าน ดูหัวใจตัวเอง ดูให้กว้างขวางออกไปทั่วถึงใจเขาใจเรา อย่าดูตั้งแต่หัวใจเรามันจะ  
ใหญ่โตแบ่งชั้นเรื่อย ๆ ถ้าดูหัวใจคนอื่นแล้วเฉลี่ยก็พออยู่กันได้ เก็บความรู้สึกไว้ได้ ไม่  
ออกทุกแง่ทุกมุมตามความคิดของกิเลสเสียถ่ายเดียว ก็อยู่กันได้คนเรา

ถ้าเอาแต่หัวใจตนออกกางแล้วไปที่ไหนกระทบกระเทือนหมดนะ คนไปที่ไหน  
มักกระทบกระเทือนคนอื่นก็คือคนประเภทนี้ละ เห็นใหญ่แต่ตัวคนเดียว คนอื่นเป็นหมู  
เป็นหมาไปหมด เป็นคนเป็นราชสีห์เสือโคร่งแต่ตัวคนเดียว ไปไหนมันก็กัดไปเรื่อย ๆ  
ใช้ไม่ได้ ให้อุใจเขาใจเรา ถ้าดูแต่ใจเราแล้วมันแบ่ง มันเยอหยิ่งจองหอง ถ้าดูใจคนอื่น  
ด้วยใจเราด้วยเฉลี่ยกันแล้วก็พออดพอดทนคนเรา ให้พากันพิจารณา

มาปฏิบัติธรรม อย่าเอาแต่กิเลสออกหน้าออกตาตลอดเวลาดูไม่ได้เลย ให้เอา  
ธรรมออก ดูกันเห็นกันให้ดูด้วยความเป็นธรรม และความให้อภัย เก็บความรู้สึกไว้ให้  
ดี อย่าให้มันออกรวดเร็วนัก ใ้ความรู้สึกกับปากเปราะนี้มันไปด้วยกันอย่างรวดเร็ว พากัน  
จำเอาไว้ วันนี้ก็พูดเพียงเท่านี้ละ พากันจำเอา ให้ปฏิบัติ หยุตละ เทศน์เท่านั้นละ  
หยุตเหนื่อย

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

[www.luangta.com](http://www.luangta.com) หรือ [www.luangta.or.th](http://www.luangta.or.th)

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ